

Rapport

Rapport over een klacht over de beheerder van het regionale politiekorps Groningen.

Datum: 8 juni 2011

Rapportnummer: 2011/0169

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren van het regionale politiekorps Groningen hem op 24 december 2009 niet in de gelegenheid hebben gesteld om aan te tonen dat hij de rechtmatige huurder van een pand was, aangezien deze politieambtenaren hem niet hebben toegestaan om het bewuste pand te betreden.

Feiten

Verzoeker was sinds 19 november 2009 eigenaar van een restaurant en huurde het pand waarin dat restaurant was gevestigd. Op 24 december 2009 vonden er schermutselingen plaats in zijn restaurant tussen verzoeker en een viertal personen. Onder dit viertal bevond zich ook de voormalige eigenaar van het restaurant. Verzoeker vertrok op een gegeven moment naar het politiebureau. Bij terugkomst werd hem door de voormalige eigenaar niet alleen de toegang tot zijn restaurant ontzegd, maar ook werden op dat moment de sloten van het restaurant vervangen. Ondanks de aanwezigheid van enkele politieambtenaren kon verzoeker het restaurant niet betreden. Uiteindelijk zou verzoeker voor een groot geldbedrag zijn afgeperst door het viertal. Verzoeker stelde de politie aansprakelijk voor zijn geleden schade. Verzoeker deed op 30 december 2009 aangifte van chantage en/of afpersing tegen het viertal, maar er werd geen vervolging ingesteld. Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beklag ingediend.

Verzoeker diende op 30 december 2009 een klacht in bij de politie over dit politieoptreden. Bij brief van 8 juni 2010 liet de korpsbeheerder weten de klacht van verzoeker ongegrond te verklaren. Daarbij week de korpsbeheerder af van het advies van de Noordelijke Adviesraad Politie. Deze Raad was ervan overtuigd dat van ervaren en professionele politiemedewerkers verwacht mag worden dat beide partijen in een conflict voldoende gelegenheid krijgen om hun gelijk aan te tonen. De korpsbeheerder was echter van mening dat politiemedewerkers niet gehouden zijn om op te treden in wat als een strikt civielrechtelijke kwestie moet worden aangemerkt.

Op 13 juli 2010 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman. Op 20 oktober 2010 stelde de Nationale ombudsman een onderzoek in naar de klacht. De gedraging waarover wordt geklaagd wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen (de burgemeester van Groningen).

VISIE VERZOEKER

Verzoeker liet weten dat hij 's middags op de bewuste dag de kerstinkopen had gedaan voor zijn restaurant en dat er op een gegeven moment vier personen het restaurant binnenkwamen. Zij vertelden aan verzoeker dat hij uit zijn functie was ontheven waarop een vechtpartij ontstond. Daarbij zou verzoeker met een glasscherf in zijn hand zijn gesneden. Op het moment dat er glazen en flessen op de grond werden gegooid, verliet

verzoeker het restaurant om melding te doen op het nabijgelegen politiebureau. Daar liet verzoeker de politie weten dat hij zich dusdanig bedreigd voelde door het viertal dat hij de politie verzocht om hem te begeleiden bij zijn terugkeer naar het restaurant. Dit verzoek werd door de politie ingewilligd. Eenmaal aangekomen bij het restaurant werd verzoeker de toegang geweigerd door de voormalige eigenaar van het restaurant. Tot grote verbazing van verzoeker werden op dat moment ook de sloten van zijn restaurant vervangen door dit viertal. Toen verzoeker een van de politieambtenaren daar op aansprak, zou hij te horen hebben gekregen dat hij inderdaad niet naar binnen kon gaan, omdat de huurder van het pand hem de toegang had ontzegd. Verzoeker liet de politie weten dat hij de eigenaar van het restaurant was en de huurder van het pand en dat het niet juist was dat het viertal hem de toegang ontzegde en de sloten van het pand aan het vervangen was. Verzoeker wilde dat bewijzen door het tonen van de inschrijving bij de Kamer van Koophandel en het huurcontract. Deze papieren lagen echter binnen in het restaurant en de politie gaf volgens verzoeker hem geen toestemming om het restaurant te betreden. Volgens verzoeker was de politie ongevoelig voor zijn argument dat de politie op deze wijze de "boefjes" in het restaurant hun gang lieten gaan terwijl hij als rechtmatige huurder en eigenaar werd buitengesloten.

Verzoeker werd uiteindelijk toch binnengelaten door het viertal, nadat de politie was weggegaan. Door het betalen van een bedrag van € 8.400,- aan hen en het toezeggen dat verzoeker aan hen nog eens een bedrag van € 23.000,- zou betalen, kon verzoeker bewerkstelligen dat het restaurant gedurende de volgeboekte kerstdagen geopend kon blijven. De sleutel van het restaurant bleef echter tot 29 december 2009 in beheer van het viertal. Verzoeker was van mening dat als de politie hem de gelegenheid zou hebben gegeven om aan te tonen dat hij de rechtmatige eigenaar en huurder was, hij niet voor € 31.400,- zou zijn afgeperst. Verzoeker stelde de politie dan ook aansprakelijk voor deze geleden schade.

VISIE KORPSBEHEERDER

De korpsbeheerder stelde dat er onmiddellijk meerdere politieambtenaren ter plaatse waren gegaan, nadat verzoeker hen op straat had aangesproken en nadat verzoeker hen had meegedeeld dat er sprake zou zijn of zijn geweest van een vechtpartij in het bewuste restaurant. Volgens de korpsbeheerder hadden de politieambtenaren daarmee gehandeld in overeenstemming met artikel 2 van de Politiewet. Volgens de korpsbeheerder bleek echter ter plaatse dat er kennelijk in het geheel geen sprake was of was geweest van een vechtpartij. Verzoeker zou vervolgens beweerd hebben dat hij de rechtmatige eigenaar van het restaurant zou zijn en dat de bescheiden waarmee verzoeker dat kon aantonen in dat bewuste pand zouden liggen. Tegelijkertijd werd echter door de andere aanwezige personen geclaimd dat juist zij de rechtmatige eigenaar van het pand en de rechtmatige huurder zouden zijn en dus niet verzoeker, aldus de korpsbeheerder. Uit de gegevens die verzoeker ter plaatse aan de politieambtenaren had verstrekt, hadden zij geconcludeerd dat er in deze kwestie sprake was van een civiele zaak. De korpsbeheerder stelde zich op

het standpunt dat, hoewel verzoeker had aangegeven dat in het pand bescheiden zouden liggen waarmee hij zijn gelijk kon aantonen, dat onverlet liet dat politieambtenaren niet gehouden zijn om op te treden in wat als een civielrechtelijke kwestie moet worden aangemerkt. De korpsbeheerder was van mening dat de politieambtenaren voldoende hadden gereageerd op de melding van verzoeker en de korpsbeheerder onderschreef de conclusie van de politieambtenaren dat er kennelijk sprake was van een zakelijk geschil dat zich aan de bemoeiingen van de politie onttrok. De korpsbeheerder oordeelde dat de politieambtenaren de belangen van verzoeker voldoende hadden gewogen en dat zij tevens voldoende inspanningen hadden verricht. De klacht werd dan ook ongegrond geacht.

AANVULLENDE INFORMATIE

Uit een mondelinge toelichting van een van de betrokken politieambtenaren tijdens de hoorzitting van de Noordelijke Adviesraad Politie, blijkt voor zover hier van belang het volgende. Deze politieambtenaar werd op de bewuste dag op straat aangesproken door verzoeker. Deze vertelde hem dat er een vechtpartij gaande was in het restaurant. Met een aantal collega's gingen ze naar het restaurant waar zij zes personen aantroffen die met elkaar in gesprek waren. Er werd niets geconstateerd dat wees op een vechtpartij of op een zojuist beëindigde vechtpartij. Een van de aanwezigen stelde zich op als de huurder van het pand en liet de politie weten dat spoedig ook de eigenaar van het pand zou arriveren. Deze huurder liet weten dat de kok zojuist was ontslagen en het pand diende te verlaten. Nadat de eigenaar van het pand eenmaal was gearriveerd liet deze de politieambtenaren weten dat iemand van het viertal, dus niet zijnde verzoeker, inderdaad de rechtmatige huurder van zijn pand was. Op een later moment, op een andere plaats en onder vier ogen, sprak dezelfde politieambtenaar opnieuw met deze verhuurder. In dat gesprek vertelde de verhuurder dat er problemen waren met de betaling van de huur. In dat gesprek wees de eigenaar opnieuw dezelfde persoon aan als zijnde de rechtmatige huurder van zijn pand. Na dit gesprek met de verhuurder was de politieambtenaar er vanuit gegaan dat de eigenaar naar waarheid zijn huurder had geïdentificeerd. Deze politieambtenaar liet tijdens de hoorzitting weten dat hij er geen moment aan had gedacht dat de eigenaar mogelijk werd gedwongen om de verkeerde persoon, ten overstaan van de politieambtenaren, als de rechtmatige huurder aan te wijzen.

Een andere betrokken politieambtenaar heeft tegenover de Nationale ombudsman voor zover hier van belang het volgende verklaard. Hij en zijn collega waren die bewuste dag onderweg naar de locatie van een groot evenement waarvoor zij waren ingezet. Zijn collega werd onderweg op straat aangesproken door verzoeker. Verzoeker vertelde hen dat er een vechtpartij gaande was in een nabijgelegen restaurant. De politieambtenaar en zijn collega zijn direct ter plaatse gegaan, maar uit de situatie die zij ter plaatse aantroffen, kon hen niet blijken dat er sprake zou zijn of zijn geweest van een vechtpartij. Bij navraag bij de aanwezigen in het restaurant bleek dat van een vechtpartij of ruzie totaal geen sprake was, wel dat er een verschil van mening bestond. De politieambtenaar liet weten

dat de eigenaar van het pand hen vertelde dat hij twee mensen verwijderd wilde hebben uit zijn pand en wees daarbij op een man, de kok, en een vrouw. De eigenaar, dat wil zeggen de persoon die claimde eigenaar van het restaurant te zijn, vertelde de politieambtenaar een zakelijk geschil te hebben met de kok, dat deze per direct was ontslagen en het pand moest verlaten. De politieambtenaar liet weten dat het hen op dat moment niet duidelijk was of de kok rechtmatig verwijderd kon worden omdat zij niet wisten of de man, die claimde de eigenaar te zijn, ook de waarheid sprak. Even later meldde zich een andere persoon bij het restaurant. Deze persoon meldde dat hij de eigenaar van het pand was en hij bevestigde dat de andere persoon inderdaad de huurder was. Alle aanwezigen in het pand bevestigden dat en de politieambtenaar verklaarde dat zij op dat moment die overtuiging ook hadden. Vervolgens verlieten de kok en de vrouw het pand.

Later, toen iedereen inclusief de politieambtenaren inmiddels buiten stond, meldde verzoeker zich bij de politie. Verzoeker vertelde hen ook eigenaar van het pand te zijn en hij wilde naar binnen, om dat daar aan te kunnen tonen. Van de politieambtenaar mocht verzoeker naar binnen gaan, maar de persoon die in eerste instantie claimde de eigenaar van het pand te zijn en ook door de anderen ook als zodanig was aangewezen, wilde verzoeker niet meer binnen hebben. Na het verhaal van verzoeker aangehoord te hebben, vertelde de politieambtenaar hem dat er kennelijk sprake was van een civiel geschil tussen hem en de andere persoon over het feit wie nu wel of niet eigenaar van het restaurant was en dat de politie hem daarbij niet kon helpen; verzoeker werd geadviseerd zich te wenden tot zijn advocaat. Volgens de politieambtenaar was verzoeker het daar niet mee eens. De politieambtenaar vertelde verzoeker dat zij hem niet in het pand konden brengen, omdat een van de aanwezigen, die door iedereen in het pand was aangewezen als huidige eigenaar, hem niet binnen wilde hebben. Op dat moment hadden de politieambtenaren geen enkele bevoegdheid tot hun beschikking om het pand te betreden. Nadat zij aan verzoeker nogmaals hadden uitgelegd dat zij niets voor hem konden betekenen en dat het een civiel geschil betrof, gingen de politieambtenaren weg.

Deze politieambtenaar liet weten dat hen achteraf was gebleken dat verzoeker melding had gedaan van een vechtpartij in het restaurant, waar echter geen sprake van was. Mogelijk had verzoeker deze melding gedaan om bij zijn geschil met het viertal politiebemoeienis te krijgen, aldus deze politieambtenaar.

oordeel Nationale Ombudsman

Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

Op basis van de verklaringen van verzoeker alsook die van de betrokken politieambtenaren gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat verzoeker aan hen op straat de mededeling heeft gedaan dat er sprake was van een vechtpartij in het restaurant.

Dat er vervolgens politieambtenaren naar het restaurant gingen is, gelet op de taak van de politie om te zorgen voor het handhaven van de rechtsorde, dan ook logisch te noemen. Aangezien er eenmaal ter plaatse geen enkele indicatie was dat er een vechtpartij was of had plaatsgevonden, was daarmee de directe aanleiding voor de inzet van de politie in principe verdwenen.

De vraag die zich hier voordoet is of van de politieambtenaren verwacht had mogen worden dat zij verzoeker het restaurant hadden laten betreden. De Nationale ombudsman is van oordeel dat deze vraag ontkennend kan worden beantwoord. De politieambtenaren troffen ter plekke een verwarrende situatie aan waarin er in eerste instantie sprake was van een ontslagkwesitie rond de kok. Nadat zij vervolgens buiten het restaurant op het punt stonden om weg te gaan, werden zij geconfronteerd met verzoeker die beweerde de huurder van het pand te zijn, terwijl tegelijkertijd een ander persoon dat ook claimde dat te zijn. De politieambtenaren zagen zich voor een juridisch vraagstuk geplaatst terwijl zij op dat moment ook een passende oplossing moesten vinden voor deze onduidelijke situatie. Daarbij tekent de Nationale ombudsman aan dat deze onduidelijkheid mede het gevolg is van het feit dat verzoeker zich niet vanaf de aanvang tegenover de politie heeft gepresenteerd als de eigenaar van het restaurant. De Nationale ombudsman is van oordeel dat van de betrokken politieambtenaren niet verwacht hoefde te worden dat zij op dat moment daarin duidelijkheid konden scheppen. Zij hadden de bevestiging gekregen van meerdere personen dat de huurder zich reeds in het restaurant bevond, waardoor er voor hen op dat moment geen twijfel bestond over de vraag wie de huurder van het restaurant was. Ook gelet op het gegeven dat er op dat moment geen aanwijzing was van enig strafrechtelijk delict alsook dat er op dat moment een groot evenement in de binnenstad was waarvoor de politieambtenaren ook weer inzetbaar moesten zijn, rechtvaardigt dit de keuze van de politieambtenaren om te stoppen met het vergaren van meer informatie door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen het restaurant te betreden. Overigens hadden de politieambtenaren daartoe ook geen bevoegdheid, aangezien (degene die zich uitgaf voor) de huurder te kennen had gegeven dat deze niemand meer in het restaurant wilde hebben. Dat achteraf is gebleken dat verzoeker juist de rechtmatige huurder van het pand was en naderhand zou zijn afgeperst door enkele personen uit het restaurant, is bijzonder vervelend voor verzoeker te noemen, maar kan naar het oordeel van de Nationale ombudsman de politieambtenaren niet verweten worden. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de betrokken politieambtenaren niet hebben gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Reacties op het verslag van bevindingen.

De reacties van verzoeker en betrokken ambtenaren gaven aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

2

2010.07876

de Nationale ombudsman